

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Ямбол, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря П.Г.У.

в присъствието на прокурора Е. Зл. Г.

като разглежда докладваното от Красимира В. Тагарева Въззивно гражданско дело № 20242300500007 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Сдружение „Военно историческа асоциация „Музей Бойна Слава“ гр.Ямбол, представлявано от председателя на управителния съвет Т.И.С., подадена от процесуалния представител адв. С. И. от САК, против Решение №64/03.11.2023г. на Тополовградски районен съд, постановено по гр.д.№251/2022г. по описа на този съд, с което са отхвърлени като неоснователни и недоказани предявените от въззивното сдружение против Прокуратурата на Република България искове – иск по чл.2б, ал.1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от бавно правосъдие в размер на 7000 лева и иск по чл.2в от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз в размер на 8000 лева.

Оплакването е за неправилност на решението на първата инстанция. Въззивникът твърди, че в атакуваното решение районният съд безкритично е приел становището на ответника, че вещите са иззети от физическото лице Т. С., без да изследва последователно представените от ищцовото сдружение и приети по делото доказателства, че имуществото е иззето от офиса на сдружението, което се намира на адрес в гр.***, бл.**, вх. **.ап.**. Изтъква, че твърденията на прокуратурата, че това са имоти на С. и поради това следва да се приеме, че иззетото е негова собственост, са голословни. Направено е оплакване, че първоинстанционният съд не е подложил на анализ писмените доказателства, представени от ищцовата страна, а е възприел изтъкнатата от прокуратурата в гр.Русе фактическа и правна сложност на досъдебните производства, но това според сдружението не може да е оправдание за десетгодишното разследване, за което съдът незаконосъобразно приел, че забавянето не е бавно правосъдие. Въззивникът изтъква, че в случая досъдебното производство е надхвърлило предвидените в чл.234 НПК срокове, независимо дали същото разкрива фактическа или правна сложност. На следващо място първоинстанционният съд не

взел становище и по поставения от защитата начин на тълкуване на понятието опозоряване на юридическо лице, за което понятие следва да се съобрази Решение от 08.11.2011г. по дело Т-88/2009г. на СЕС. Въззивникът твърди, че съдът изобщо не е коментирал в решението си представените писмени доказателства за осъществяваните претърсвания и изземвания в офиса на сдружението, както и гласните доказателства за затруднено осъществяване целите на асоциацията. Въззивникът е изложил подробни съображения по посочените оплаквания и е цитирал съдебна практика.

По тези съображения моли ЯОС да отмени обжалваното решение на ТРС и да постанови друго решение, с което да уважи изцяло в предявените размери искове по чл.26 от ЗОДОВ за сумата от 7 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от бавно правосъдие по прокурорска преписка № 2442/2013г. по описа на Окръжна прокуратура – Русе и по чл.2в от ЗОДОВ за сумата от 8 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, заедно със законната лихва върху сумите, считано от датата на предявяване на исквата претенция до окончателното изплащане на главниците. Заявена е претенция за присъждане на направените разноски пред двете съдебни инстанции.

В законоустановения срок не е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна.

В о.с.з. въззивникът се представлява от законния му представител Т.С. и от пълномощника адв.И., който пледира за уважаване на жалбата.

Воззиваемата страна Прокуратурата на РБ и ЯОП, в о.с.з. се представляват от прокурор от ЯОП, който оспорва жалбата и моли за потвърждаване на оспореното решение на ТРС, като прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззивника.

ЯОС намира, че въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирана страна, в срок, поради което същата следва да се разгледа по същество.

За да се произнесе, въззивният съд установи следното:

С подадената пред първоинстанционния съд искова молба и молба-уточнение към нея, ищецът Сдружение „Военно историческа асоциация „Музей Бойна Слава“-гр.Ямбол, представляван от председателя на Управителния съвет Т.И.С., е предявил против Прокуратурата на Република България обективно кумулативно съединените искове – иск по чл. 26 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 7 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от бавно правосъдие по прокурорска преписка №2442/2013г. по описа на Окръжна прокуратура - Русе, по която е иззето имущество на ищеца, с което е нарушен чл.6 от ЕКЗПЧОС, както и чл.1 от Протокол 1 на Конвенцията за защита на правото на собственост, както и иск по чл.2в от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 8 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди, поради достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз при разследването на прокурорска преписка №2442/2013г. по описа на Окръжна прокуратура - Русе, тъй като прокуратурата е надхвърлила пределите на своята свобода на преценка и е нарушила установения в правото на ЕС правен принцип на пропорционалност, имащ за цел да предостави права на частноправни субекти.

Установената по спора фактическа обстановка не е спорна между страните, правилно е разкрита от първата инстанция и съобразно служебно известните на въззивната инстанция факти, съобщени по реда на чл.155 ГПК е следната:

Установено е, че ищецът „Военно историческа асоциация „Музей Бойна Слава“-гр.Ямбол е сдружение с нестопанска цел, вписано на 21.10.2013г. в регистъра на ЮЛНЦ при ЯОС. Сдружението е пререгистрирано съгласно ЗТРРЮЛНЦ в РЮЛНЦ на 03.12.2018г. Същото осъществява дейност, свързана с развитието и осъвършенстването на военноисторическото и военно дело, като една от целите му е да подпомага и организира изложби, възстановки на исторически събития, научни конференции на тема военната история в страната и извън нея, както и да подпомага развитието на специалистите в тази насока. За постигане на целите си сдружението осъществява мероприятия по набиране,

съхранение, реставрация на оръжия, униформи, снаряжения, както и документи свързани с военната история. Законен представител на сдружението – председател на УС е Т.И.С.. Установено е, че от вписването на сдружението в регистъра на ЯОС, до 08.02.2023г. седалището и адресът на управление на сдружението са били в гр.*** на ул.***** бл.**. Недвижимият имот, намиращ се на адреса на управление на сдружението в гр.*** на ул.***** бл.**, ищецът е наел за временно възмездно ползване по договор за наем от 21.10.2013г., сключен с наемодателя Д.Т.С.

Установено е, че досъдебното производство по прокурорска преписка №2442/2013г. по описа на Окръжна прокуратура – Русе се води срещу неизвестен извършител за извършени престъпления по чл.195, ал.1, т.10, пр.3, вр. с чл.194, ал.1 НК. На 11.08.2014г. по ДП - пр.№2442/2013г. на РОП са били извършени одобрени от съда претърсвания и изземвания на две жилища в гр.Ямбол, обитавани от лицето Т.И.С. - на ул.***** бл.***, вх. ***, ет.**, ап.**, и на ул.***** бл.***.вх. **. ет.**, ап.**, като от това лице са иззети като вещественни доказателства 242бр. движими вещи - револвери, пистолети, пушки, леки картечници, карабини и други, а от второто жилище са били иззети 22 бр. движими вещи - револвери, саби, шпаги, ножове, 1бр. компютър, 1 бр. преносим компютър и 2бр. мобилни телефони. Съгласно отразеното в протоколите за претърсване и изземване, лицето, от което са иззети вещите е Т.И.С., който е посочил, че историческото и колекционерско оръжие е лично негово, придобито по законен път и съхранявано съгласно изискванията на закона. На 08.07.2016г. по преписката на РОП отново са извършени претърсвания и изземвания на двете обитавани от Т.И.С. жилища в гр.****- на ул.***** и на ул.*****

Производството по обсъжданата пр.пр.№2442/2013г. на РОП е висящо, продължава и понастоящем с извършване на процесуално-следствени действия, по преписката са назначени множество експертизи - технически, компютърно-технически, историко-нумизматични, историко-оръжейни, балистични, историко-археологически и др., като не е привлечено лице към наказателна отговорност.

Установено е, че в периода 2015г.- 2022г., по пр. №2442/2013г. на РОП от лицето Т. С., от което са били иззети веществените доказателства и от негови адвокати-пълномощници, са били депозирани над десет молби с искания за връщане на веществените доказателства. По всички тези молби наблюдаващият прокурор се е произнесъл с постановления, с които исканията на Т.С. за връщане на веществените доказателства са оставени без уважение. Част от постановленията на РОП са били обжалвани пред Окръжен съд - Русе и потвърдени. Служебно известен на съда факт е, че по образуваното пред ЯОС гр.д.№88/2021г. Т.И.С. е предявил иск по чл.26 от ЗОДОВ против Прокуратурата на РБ за обезщетяване на претърпените от него вреди от бавно правосъдие по пр.№2442/2013г. на РОП, по която от него са иззети веществените доказателства и са задържани за неразумно дълъг срок. По делото с постановеното от въззивния съд - Апелативен съд – гр.Бургас и влязло в сила Решение №49/30.03.2022г. по в.гр.д.№51/2022г., този иск на Т.С., основан на твърденията му, че от него са иззети веществените доказателства и са задържани за неразумно дълъг срок, е уважен за сумата 500лв. – обезщетение за неимуществени вреди от нарушение на правото му да се разгледа и реши в разумен срок по чл.6, §1 от ЕКЗПЧОС наказателното производство по пр.пр.№2442/2013г. на ОП-Русе.

По пр.пр.№2442/2013г. на ОП-Русе, на 19.04.2016г. е била подадена и молба от Асоциация на Сухопътните войски на България, която от името на нейния член- настоящия ищец „Военно историческа асоциация „Музей Бойна Слава“- гр.Ямбол, е поискала връщане на иззети по преписката вещественни доказателства – документи, експонати и компютър. Твърденията по молбата са били, че веществените доказателства са собственост на „Военно историческа асоциация „Музей Бойна Слава“- гр.Ямбол, не са предмет на особена защита, забрана и регламентация и вещите са необходими за дейността на организацията. С постановление от 26.04.2016г. на РОП тази молба на Асоциация на Сухопътните войски на България е била оставена без уважение.

Установено е, че върху иззетите от лицето Т. С. вещественни доказателства по пр.пр.№2442/2013г. на ОП-Русе, с обезпечителна заповед на ЯОС е наложен запор по искане

на КПКОНПИ, сега КОНПИ.

По делото пред първата инстанция в качеството на свидетели са разпитани И.Р. и Т.К., които са членове на ищцовото сдружение от 2013г. Свидетелите са дали показания за установяване основната цел на сдружението, посочвайки, че то участва във възстановки и има музейна експозиция. Двамата свидетели са установили с показанията си, че през 2014г. вещи на сдружението – картечници, автомати и др. са били иззети от прокуратурата от склад на сдружението, намиращ се в гр.*** ул.*****, който склад е на Т. С., като и че част от вещите са били негови. Сдружението правило няколко искания за връщане на вещите, но последвал отказ, като след изземването на вещите спаднала посещаемостта на музея на сдружението, тъй като нямало толкова многобройна колекция от оръжия и интересът на посетителите също спаднал. И двамата свидетели са били категорични при разпита, че не знаят да е било опетнено името на сдружението в обществото след изземването на вещите, нито името на неговите членове да е коментирано в обществото или в социалните мрежи.

При тази фактическа обстановка, с обжалваното решение ТРС е отхвърлил като неоснователни и недоказани предявените искове. За отхвърлянето на иска по чл.2б, ал.1 от ДОДОВ съдът е приел, че досъдебното производство, по което са иззети вещите като веществено доказателство е с фактическа и правна сложност, предмет на разследването са множество факти и обстоятелства за разкриване на обективната истина и е необходим продължителен период от време, за да бъде извършено щателно разследване. Приел е също, че по делото не е установено да са причинени някакви неимуществени вреди на ищцовото сдружение, да са засегнати престижа и доброто му име или да е опозорено юридическото лице, за да бъдат обезщетени неимуществените му вреди. Със същите съображения съдът е отхвърлил и иска по чл.2в от ЗОДОВ, излагайки, че не е осъществени и фактическият състав за отговорността по чл.2в от ЗОДОВ, тъй като не са налице противоправни действия или бездействия на прокуратурата, с които да е нарушена норма от правото на Европейския съюз и нарушението да е съществено.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 ГПК по отношение на правилността на първо-инстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл е тълкуването на закона, дадено от ВКС с ТР № 1/2013г по т. д. № 1/2013г на ОСГТК –т. 1.

С оглед тези правомощия на въззивната инстанция настоящият съдебен състав на ЯОС приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо, и като краен резултат решението е правилно.

С разпоредбата на чл.2б от ЗОДОВ е създаден национален механизъм за бавно правосъдие. Нормата предвижда отделна хипотеза на отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по смисъла на чл. 6, § 1 от КЗПЧОС.

По отношение на надлежната процесуална легитимация на ищеца по иск с правна квалификация чл.2б от ЗОДОВ в практиката на ВКС е прието, че тя е типична и принадлежи не само на страните в едно гражданско или наказателно производство, а и на всеки гражданин и юридическо лице, чиито права и задължения са засегнати пряко от производството, които лица имат право на иск за вреди вследствие бавното разглеждане на засягащото го производство. В частност е прието, че легитимирано да предяви иска е всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди от нарушено право на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, което чл. 6, § 1 от Конвенцията му признава, въпреки че не е обвиняем, пострадал или ощетен от престъплението, а е лице, от което по наказателното дело е иззет предмет като веществено доказателствено средство. Прието е от ВКС, че по основателността, а не по допустимостта на иска е въпросът дали това лице е включено в персоналният обхват на чл. 2б ЗОДОВ (В този смисъл са Решение № 210/2015г. по гр. д. № 3053/2014г. на ВКС, Трето Г.О. и Решение № 150/2021г по гр.д. № 716/2020г. на ВКС,

Четвърто Г.О.) Що се отнася до легитимацията на ответника по иск за вреди от бавно правосъдие по досъдебно производство, извън съмнение е легитимацията на Прокуратурата на РБ, като осъществяваща надзор и ръководство в досъдебната фаза на наказателното производство и носеща отговорност за вредите, които гражданите и юридическите лица търпят от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл.6, § 1 от Конвенцията.

Съгласно чл.111, ал.1 НПК пазенето на веществените доказателства по делото или на местата, където са оставени за съхранение, по правило трае, докато завърши наказателното производство, когато се връщат на правоимащите, от които са били отнети. Преди да е приключило досъдебното производство прокурорът може да разреши на основание чл. 111, ал. 2 НПК предметите, иззети като веществени доказателства, да бъдат върнати на правоимащите, от които са били отнети, когато това няма да затрудни разкриването на обективната истина и вещите не са предмет на административно нарушение. Не е задължително правоимащо лице по смисъла на чл.111, ал.2 НПК да е собственикът на вещта (каквото е било изискването на чл.108, ал. 2 НПК /отм./), достатъчно е лицето да е упражнявало фактическата власт върху вещта на правно основание (вещно или облигационно) към момента на изземването ѝ. Отказът на прокурора да върне иззетата вещ подлежи на обжалване пред съда. В случай, че възникне спор за право (относно собствеността, респ. относно всякакви имуществени права, които са свързани с упражняването на фактическа власт върху вещите), съгласно чл.113 НПК вещта, иззета като веществено доказателство се пази, докато решението на гражданския съд влезе в сила (в този смисъл са Решение № 137 от 18.02.2019г. по гр.д.№ 2957/2017 г. на ВКС, III г.о., Решение № 136 от 27.06.2019 г. по гр.д.№ 501/2019 г. на ВКС, III г.о. и др.). Разпоредбата на чл.113 НПК изисква да са налице претенции на двеили повече лица за връщането на иззетото веществено доказателство (ТР № 2/2014 г. по т.д.№ 2/2014 г. на ВКС, ОСНК).

При съобразяване на цитираните законови разпоредби и дадените по-горе разяснения за активната легитимация на ищеца по иск с правно основание чл.26 от ЗОДОВ, въззивният съд намира, че ищцовото сдружение не е доказало, че е активно легитимирано по иска за вреди от бавно правосъдие по процесната пр.пр.№2442/2013г. на ОП-Русе. Безспорно е установено по делото, че всички вещи - веществени доказателства по посочената преписка, иззети при претърсванията и изземванията от 11.08.2014г. са били иззети от жилища в гр.Ямбол, ползвани от лицето Т. С.. Безспорно едно от тези жилища, където е извършено претърсването и изземването на вещите, находящо се в гр.Ямбол на ул.“Ген.Займов“бл.8,вх.Б, ап.2 е било наето от ищцовото сдружение и на адреса на това жилище е бил вписаният адрес на управление на сдружението. Този факт обаче е без значение за легитимацията на ищеца по иска и неоснователно е оплакването на въззивника в тази връзка, тъй като изземването на вещите е от физическото лице Т. С., а не от него в качеството му на законен представител на ищцовото сдружение, изземването е от жилища, ползвани от физическото лице Т. С., което е осъществявало фактическата власт върху вещите и именно това лице е посочило, че иззетите вещи – историческо оръжие е лично негово. Лицето Т. С. многократно е подавало молби и е правилно искания за връщане на веществените доказателства – иззетите от него вещи, легитимираше се като правоимащо лице по чл.111, ал.2 НПК и на същото лице е присъдено обезщетение по чл.26 от ЗОДОВ за неимуществените вреди от бавно правосъдие по пр.пр.№2442/2013г., производството по което е продължило в неразумно дълъг срок, в който срок иззетите вещи са задържани.

Основателно е оплакването на въззивника за неправилност на изводите на първата инстанция, че производството по пр.пр.№ №2442/2013г. на ОП-Русе разкрива фактическа и правна сложност и срокът на разглеждане и приключване на производството не може да се счете за неразумен. Разглеждането и решаването на наказателното дело в разумен срок е основен принцип в наказателното производство, съгласно чл. 22 НПК. Сроковете за извършване на разследването са установени в чл.234 НПК. Основният е двумесечен (ал.1), като при фактическа или правна сложност административният ръководител на прокуратурата може да го продължи с не повече от четири месеца, а в изключителни случаи и повече – от административния ръководител на по-горестоящата прокуратура или от оправомощен от него прокурор. В случая този основен принцип за разглеждането и

решаването на наказателното дело в разумен срок е нарушен, защото продължителността от повече от десет години на воденото наказателно производство по разглежданата пр.пр.№ №2442/2013г. на ОП-Русе не може да се определи като разумна, независимо от извършваните множество процесуално-следствени действия, при отчитане на факта, че обичайно наказателните дела изискват по-голяма експедитивност, а в случая по досъдебното производство, за което е образувана преписката дори не е привлечено лице към наказателна отговорност. Независимо от констатираната висока фактическа и правна сложност на образуваното производство, от съществено значение е обстоятелството, че прекомерното забавяне е единствено и само по вина на прокуратурата, която не е изпълнила задълженията си по ръководство и надзор на производството, така че разследването да приключи в срок, със своевременно събрани релевантни доказателства за установяване на престъплението и на неговия автор.

Тези изводи на въззивната инстанция за основателност на оплакването на въззивника за неразумния срок на производството по пр.пр.№ №2442/2013г. на ОП-Русе, обаче не влияят и не са основание за уважаване иска по чл.2б от ЗОДОВ, предявен от сдружението, тъй като същото не е активно легитимирано по този иск. Както се посочи по-горе, за легитимацията на ищеца, сега въззивник, като кредитор по вземането по чл.2б от ЗОДОВ, вр. с чл.6, §1 от КЗПЧОС от значение е дали от него са иззети веществените доказателства. Легитимацията на сдружението като кредитор по съдебно предявеното вземане срещу Прокуратурата на РБ ще бъде доказана и след решение на гражданския съд по спор за собственост на вещите, с което решение сдружението е признато за собственик на тези вещи, тъй като чл.113 НПК предвижда задържането на веществените доказателства по наказателното дело до решаването на спора пред гражданския съд и нормата изисква да са налице претенции на две и повече лица за връщането на иззетото веществено доказателство (в този смисъл е ТР №2/12.11.2014г. то т.д.№2/2014г. на ОСНК на ВКС). В случая е установено, че по досъдебното производство са заявени освен претенцията на ищеца, така също и претенцията на лицето Т. С. в личното му качество, от което са иззети вещите, като без значение е, че това физическо лице е законният представител на ищцовото сдружение, тъй като това лице в личното си качество претендира връщане на вещите, при изземването им е поддържало, че е техен собственик и това лице е обезщетено по предявен иск по чл.2б от ЗОДОВ. До решаване на спора за собственост на ищеца с физическото лице, което е неговият законен представител, не може да се приеме, че задържането на вещите и отказът на прокуратурата вещите да бъдат върнати на ищеца пряко засягат неговото гражданско право да ползва тези вещи.

Изложеното налага извода, че всяко лице, от което е иззет предмет като веществено доказателство по образувано наказателно производство, както и лицето, което след проведен спор по чл.113 НПК установи правото си на собственост върху иззетия предмет като веществено доказателство, са включени в персоналният обхват на чл.2б от ЗОДОВ, вр. с чл.6, §1 ЕКЗПЧОС и тези лица имат качеството на кредитор по предявеното вземане за вреди от бавно правосъдие. В случая ищецът не установява нито едно от тези условия – от него не са иззети веществените доказателства, нито е установил правото си на собственост върху иззетите вещи със съдебно решение на гражданския съд, поради което предявеният от сдружението иск по чл.2б от ЗОДОВ е неоснователен. Като е отхвърлил иска, ТРС е постановил правилно решение като краен резултат, което следва да се потвърди в тази му обжалвана част.

Поради същите съображения за липса на активна материалноправна легитимация на ищцовото сдружение, неоснователен е и предявеният иск по чл.2в от ЗОДОВ. Следва да се посочи също, че макар въззивната жалба да е насочена срещу първоинстанционното съдебно решение и в частта, с която този иск с правно основание чл.2в от ЗОДОВ - за обезщетяване на претърпени неимуществени вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, е отхвърлен, въззивникът не е навел конкретни доводи за неправилността на решението по този иск (единствените фактически и правни съждения в жалбата са свързани с посочване на съдебна практика за примерните критерии за определяне на обезщетение за неимуществени вреди в хипотезата на нарушаване на правото на Европейския съюз), поради което в тази ѝ част жалбата е бланкетна. С оглед на това, при липсата на допуснато от районния съд нарушение на императивни материалноправни норми

и при съобразяване на характера на производството по въззивно обжалване по действащия ГПК, представляващо ограничен въззив, при който за да се извърши проверка на правилността на решението въззивникът следва да посочи в какво се изразява неправилността на първоинстанционния акт, въззивният съд няма правомощието да формира собствени изводи по съществото на спора, а с това и за правилността на съдебния акт, а следва да го потвърди в съответната част. В този смисъл е практика на ВКС (напр. Решение № 670 от 27.12.2010г. по гр. д. № 1728/2009г. на ВКС, трето Г.О., Решение №290 /22.06.-2010г. по гр. д. № 759/09 г. на ВКС, четвърто Г.О., Решение № 246 от 23.10.2013 г. по гр. д. № 3418/2013 г. на ВКС, първо Г.О. и др.).

При този изход на делото пред въззивната инстанция, въззивникът няма право на разноси и такива не му се присъждат.

Водим от изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение №64/03.11.2023г. на Тополовградски районен съд, постановено по гр.д.№251/2022г. по описа на този съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____